

band Pingel - 0:07

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 567, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 12, Billie Holiday, deel 5 en voorlaatst. Najaar 1956 verscheen Lady Day's autobiografie 'Lady sings the blues', opgeschreven door William Dufty met wie de zangeres de laatste jaren van haar leven bevriend was, evenals met diens vrouw Maely Dufty. Billie Holiday was in '56 getrouwd met Louis McKay, waarmee ze al een tijd samenwoonde, maar Lady vertrok naar New York, terwijl McKay in California achterbleef, hun verhouding vertoonde ernstige deuken. 10 november was er een concert rond de zangeres in Carnegie Hall, NYC, waarbij Gilbert Millstein vóór sommige songs delen uit het boek voordroeg, ze noemde hem Gil. Als voorp^{bl}iciteit deed ze 8 november twee TV-interviews voor verschillende stations, uit beide wil ik u een stukje laten horen, vóór een fragment uit het concert. Hier praat Billie Holiday, licht aangeschoten, met Tex McCreary.

plaat 1 Billie Holiday + Tex McCreary (interviewer)
1/1 slot 2 na Presley/Sinatra op "Billie... - 3:25 tot uit -
Giants of Jazz GOJ-1001

Billie Holiday met Tex McCreary. Later, voor WARD-TV, sprak ze met Mike Wallace en had onderweg ^{naar hem toe} duidelijk nog wat meer gin tot zich genomen.

zelfde Billie Holiday + Mike Wallace (interviewer)
2/2 na midden op "Tell me this... - 2:32 - tot ...human beeing".
- idem

Billie Holiday en Mike Wallace voor WARD-TV in NYC, op dezelfde donderdagavond 8 november 1956. De 10e dus het Carnegie Hall concert en de acteur Gilbert Millstein.

plaat 2 Gilbert Millstein & Billie Holiday: Please don't talk about me
1/"3" op "The morning I opened ~~at the Apollo...~~
at the Apollo..." - 2:07m- Verve (Claire, Stept)
na muziek vrij snel weg in appl. V-8410

Gilbert Millstein met een fragment uit de Billie Holiday autobiografie 'Lady sings the blues', gevolgd door "Please don't talk about me when I'm gone" met Buck Clayton-trompet, Tony Scott-klarinet, Al Cohn-tenorsaxofoon, Carl Drinkard-piano, toen Billie Holiday's vaste begeleider, Kenny Burrell-gitaar, Carson Smith-bas, Chico Hamilton-drums. Verve-opname in Carnegie Hall, NYC, 10 november 1956. In januari was Lady terug in California, Los Angeles, waar ze van 3 t/m 9 vijf sessions voor Verve in de studio deed met vrijwel dezelfde musici als in augustus '56, maar toch niet zo indrukwekkend uitpakte.

Harry 'Sweets' Edison-trompet, Ben Webster-tenorsaxofoon, Jimmy Rowles-piano, Barney Kessel-gitaar, Red Mitchell-bas, Alvin Stoller-drums. Van 3 januari is "Moonlight in Vermont".

CD 1 Billie Holiday: Moonlight in Vermont (Suessdorf, Blackburn)
2 - 3:47 - Verve 838 449-2

"Moonlight in Vermont" van Karl Suessdorf-muziek en John Blackburn-tekst. 5 januari: van Jimmy VanHeusen met tekst van Eddie DeLange: "Darn that dream".

zelfde Billie Holiday: Darn that dream (VanHeusen, DeLange)
5 - 6:15 - idem

"Darn that dream". Nu een song van Les Brown met tekst van Sammy Stept en Charles Tobias, 8 januari opgenomen met Joe Mondragon-bas voor Red Mitchell en Larry Bunker ^{drums} voor Alvin Stoller. "Comes love".

zelfde Billie Holiday: Comes love (Brown, Stept, Tobias)
8 - 3:57 - idem

"Comes love", niet uit het Holiday-repertoire, maar daar zat dan producer Norman Granz achter, die -terecht- graag eens wat anders wilde. Uit de laatste session, op 9 januari, met Red Mitchell weer terug op bas voor Mondragon, van George-muziek en Ira-tekst Gershwin: "Let's call the whole thing off".

zelfde Billie Holiday: Let's call the whole thing off (G+I~~K~~ Gerhwin)
11 - 3:22 - idem

"Let's call the whole thing off", Billie Holiday op 9 januari 1957 in Los Angeles voor Verve met Harry 'Sweets' Edison-trompet, Ben Webster-tenorsaxofoon, Jimmy Rowles-piano, Barney Kessel-gitaar, Red Mitchell-bas, Larry Bunker-drums.

George Wein

Juli van dat jaar 1957 organiseerde de eigenaar van de Storyville Jazz Club in Boston, voor de vierde keer het Newport Jazz Festival in Newport, Rhode Island. Hij nodigde Billie Holiday uit voor een concert op 6 juli, ze kwam met haar nieuwe begeleider, pianist Mal Waldron. Bas en drums waren ter plekke ingehuurd: Joe Benjamin die een tijd met Sarah Vaughan gewerkt had en Jo Jones van de oude Count Basie band. Lady was in slechte conditie -drugs, drank- ik sprak er al eerder over, voor^{al} bij haar introductie van de song die zij en Herbie Nichols maakten naar aanleiding van haar autobiografie en die ook de titel van het boek had, is het duidelijk. / Eerst Ann Ronell's classic "Willow weep for me".

CD 2

cross

Billie Holiday: Willow weep for me (Ann Ronell)
14 maar inf in slotappl. 13 - 3:06 - Verve 841 434-2

Billie Holiday: Lady sings the blues (Billie Holiday, Herbie Nichols)
op "Thank you... 16 - 2:59 - idem

"Willow weep for me" en "Lady sings the blues", Billie Holiday op het Newport jazz Festival van 1957, 6 juli, met Mal Waldron-piano, Joe Benjamin-bas, Jo Jones-drums. Volgende keer, in de laatste aflevering met Billie Holiday, eerst de sound-track van de historische TV-registratie met Lester Young, Ben Webster en Coleman Hawkins. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 567, MdR.

0 0 0 0 0

NA 203 117

37:18

Wout. 15.11.91